

สำหรับเธอแล้ว... เขาคือความฝันที่
เธออยากจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา

Jamsai
ทดลองอ่าน

C-4

Jamsai

ทดลองอ่าน

Big Bro
พี่ชาย (โทด)

Jamsai

ทดลองอ่าน

คนนี้...
น่ารัก 100%

CandyCat เขียน
ZOO ภาพ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก 100%

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2506-2

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (ZOO)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ทุกคนคิดถึงมยของนังกันมั้ยคะ (ต้องคิดถึงอยู่แล้วละสิ >///<) ถ้ามาเจอกันอย่างนี้ แสดงว่ามยของนังมีผู้ชายคนใหม่ เอ๊ย พระเอกคนใหม่มาฝากเพื่อนๆ นั้นเองง

นิยายที่อยู่ในมือของเพื่อนๆ คือเรื่อง 'C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก100%' จาก CandyCat จะมาเสิร์ฟผู้ชายสุดโหดอย่าง 'ซีโฟร์' พี่ชายคนโตจากตระกูลเคลย์บอร์น แต่เขากลับมีข่าวลือไปในทางไม่ดีซะงั้น ทั้งฆ่าหมีด้วยมือเปล่า ทั้งเป็นพี่ชายจอมโหด แล้วอย่างนี้ 'เนเน่' ของเราจะสู้กับเขาไหวมั้ยนะ ถ้าใครอยากพิสูจน์ความโหดของพระเอกคนนี้มยของนังก็ขอให้รีบเปิดไปหน้าถัดไปเลยค่า

อะ... แต่ก่อนจะจากกันมยของนังขอกระซิบบอกนิดนึงว่าพี่น้องตระกูลเคลย์บอร์น ยังมีพี่คนรองกับน้องคนเล็กด้วยน้ำ ไปติดตามเรื่องราวความรักของทั้งคู่ได้ใน 'C-9 Middle Bro พี่รอง (แสนอินดี้) คนนี้... รักเธอ 100%' กับ 'C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมัน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100%' ได้เลยค่าา

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมยของนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่าา ได้มาคุยในหน้านี้อีกแล้ว เย่

เรื่องนี้เป็นหนึ่งในเซต 'ครอบครัวตระกูลซี' ค่า ได้ทำงานร่วมกับน้องบิว 'PeePigga' และน้องจ่อม 'JOLLY' M' ตันกำเนิดคืออยากแต่งเป็นเซตร่วมกับนักเขียนคนอื่นบ้าง ทำงานคนเดียวเหงาเหลือเกิน อยากรมีเพื่อน嘛ท์ เพื่อนคุย ก็เลยชวนน้องๆ มาแต่งเซตกัน ได้ทำงานด้วยกันแล้วสนุกมากๆ เลย ขอขอบคุณทุกคนที่พยายามแต่งนิยายออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ 100% (ถึงจะเมาแล้วมอยกันจนงานไม่เดินก็ตาม 55+) เป็นเซตที่เกี่ยวข้องกันแค่พระเอกของสามเรื่องนี้เป็นพี่น้องกันเท่านั้น สามารถอ่านแยกเล่มได้สบายๆ แต่ถ้าซื้อทั้งสามเล่มจะดีมากเลยคะ กอดๆๆๆ

- C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก 100% (CandyCat เขียน)
- C-9 Middle Bro พี่รอง (แสนอินดี้) คนนี้... รักเธอ 100% (JOLLY' M เขียน)
- C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมึน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100% (PeePigga

เขียน)

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่ FB : CandyCat.writer

รักทุกคน ♥

CandyCat

ชื่อเล่น : ซีไฟร์ (อายุ 21 ปี)

เกิด : 4 เมษายน 25xx

นิสัยคร่าวๆ : เสียงดัง พุดห้วน ค่อนข้างจู้จี้จุกจิก

ฉายา : พี่คนโหด, ชายผู้ฆ่าหมีด้วยมือเปล่า (ไม่รู้เหมือนกันว่าใครเป็นคนตั้งให้ แต่ถ้ารู้ตัวเมื่อไหร่รับรองว่าไม่ได้อยู่อย่างสงบสุขแน่!)

สิ่งที่ชอบ : ของลดราคา, ขนมหวาน, เห็นน้องๆ กินข้าวจนหมดจาน, แหกปากร้องเพลงเพื่อไม่ให้บ้านเงียบเกินไป

สิ่งที่เกลียด : หนอน แมลงสาบ การทำเมนูขนมทุกอย่าง และผู้หญิงที่ชอบมารีดก๊ราดน้องๆ ดูวุ่นวายน่ารำคาญ

งานอดิเรก : ชอบทำอาหาร ชอบคิดเมนูใหม่ๆ มีความสุขที่ได้ซื้อของลดราคาที่คุณคุ้มค่าสุดๆ

ความสามารถพิเศษ : มองหน้าเด็กแล้วเด็กร้องไห้ แม้แต่หมายังไม่กล้าเห่า

อยากบอกอะไรกับน้องๆ : ข้าวทุกจาน อาหารทุกอย่าง อย่ากินทิ้งขว้าง เป็นของมีค่า ผู้คนอดอยากมีมากหน้าก้นา ขอขอบพระคุณชานาทุกคนที่ปลูกข้าวให้เรากิน เราจะกินไม่ให้อเหลือแม้แต่เม็ดเดียว

7

บทนำ

ผมชื่อ...ซีโฟร์

สถานะเป็นลูกชายคนโตของบ้าน เรียนอยู่มหา'ลัย ปีสาม มีน้องชายสองคนชื่อ 'ซินายน' อายุ 19 ปี กับ 'ซีวัน' อายุ 17 ปี พวกเราเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน (แม่เป็นคนไทย พ่อเป็นชาวอเมริกัน) หน้าตาและรูปร่างของผมค่อนข้างเหมือนพ่อ ไม่สิ! เหมือนแบบก๊อปปี้กันออกมาสุดๆ เลยละ ผมเป็นคนตัวใหญ่เหมือนหมี ผิวขาว ผมสีเทาหม่น ตาสีอำพัน หรือบางคนเรียกว่า นัยน์ตาสีอำพัน ผมเป็นคนหน้าโหดนะ บุคลิกดูน่ากลัวถึงขนาดที่มองหน้าเด็กแล้วเด็กร้องไห้จ้า แม้แต่หมายังไม่กล้าเห่า จำได้ว่าผมเคยเอาหมาจรจัดมาเลี้ยงไว้หนึ่งตัวด้วยความสงสาร แต่อยู่ได้ไม่กี่วันเจ้าหมาตัวนั้นก็กระโดดคาบกางเกงในของผมจากราวตากมาฟัดเล่น ผมกลับมาเห็นก็นึกโกรธสุดๆ แต่ไม่ได้ลงโทษอะไรมันเลยสาบานได้ แค่นั่งมองเศษซากกางเกงในที่ขาดกระจุยอย่างเจี๊ยบๆ เท่านั้นเอง แต่ไม่รู้ทำไมเจ้าหมานั้นมันถึงได้ตัวสั้นแล้วร้องเอ็งๆ วึ่งสี่คุณร้อยกระโดดข้ามรั้วบ้านหนีไปด้วยความไวแสง แล้วมันก็หนีออกจากบ้านไปซะงั้น

ไปแล้ว...ไปลับ...ไม่หันกลับ...

เจ้าหมานั้นคงกลัวผม...

กลัวรังสีอำมหิตที่แผ่ชานออกมาจากตัวผม...

เฮ้อ ขนาดหมายังกลัวผมขนาดนี้แล้วคนจะเหลือเธอ (ปาดเหงื่อ)

บางทีผมคงเกิดมาเพื่อเป็นตัวร้ายในละครมากกว่าที่จะเป็นพระเอกละมัง

"กรี๊ดดด มาแล้ว"

"หน้ามันมาเชียว น่ารักชะมัด!"

"ฮือออ ไม่เสียแรงที่แอบมาดักที่บ้านเขาแบบนี้"

"รีบกดชัตเตอร์เร็วๆ สิ"

"รู้แล้วน่า"

แซะ! แซะ! แซะ!

เขาเป็นว่าตอนนั้นผมกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่หงุดหงิดและน่ารำคาญ

สุดท้าย เลยกี่ว่าได้ นัยน์ตาสีอำพันของผมหรือลงอย่างห้วนเสียขณะจับจ้องแผ่นหลังของผู้หญิงวัยรุ่นสองคนที่กำลังยืนลับๆ ล่อๆ อยู่หลังเสาไฟริมรั้วบ้านผม นี่ถ้าผมไม่ออกไปซื้อของที่ร้านค้าทางด้านหลัง ผมก็คงจะไม่เห็นสองคนนี้...

พวกผู้หญิงน่ารำคาญที่ชอบมาตามก่อดพวกน้องๆ!

ให้ตายเถอะ มีสักวันบ้างไหมที่ผมจะไม่เจอผู้หญิงพวกนี้ที่มักชอบมาแอบข่มขู่พวกน้องๆ เนี่ย ไม่รู้บ้างเลยหรือไม่ว่ามันเข้าข่ายผิดกฎหมายนะ รุกล้ำความเป็นส่วนตัวแถมยังก่อให้เกิดความรำคาญใจ

ผมเกลียดผู้หญิงแบบนี้ที่สุด!

"แกถ่ายรูปเขาได้เยอะปะ"

"เยอะอยู่ ฉันทดถ่ายรัวเลยจ้า เอาไว้ค่อยไปคัดรูปดีๆ ที่หลังแล้วกัน"

"ดีจัง ได้ตามดัดแถมยังสามารถหาเงินจากการเอารูปเขาไปขายได้อีกแบบนี้มันวิเศษสุดๆ เลยเนอะ"

"รูปเซตนี้ลองเอาไปสกรีนลงหมอนอิงขายดูดีปะ"

ดูเหมือนพวกเธอจะไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าผมได้ก้าวเดินมายืนทำสีหน้าถมึงทิ้งอยู่ด้านหลัง สิ่งที่พวกเธอสองคนโฟกัสอยู่ก็คือชีวิตัน น้องชายคนเล็กของผมที่เพิ่งเดินเข้าบ้านไปเมื่อคืนนี้ ท่าทางหมอนั้นจะไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าถูกยัยสองคนนี้แอบถ่ายรูปแถมผมยังได้ยินว่าพวกเธอจะเอารูปที่ถ่ายไปขายด้วย

ฮึ้ย ความโกรธของผมแล่นปรี๊ดขึ้นมาเลย!

จับยัยสองคนนี้หักกระดูกแล้วเอาไปให้หมากินดีไหมเนี่ย

"จ้อออ ฉันทอยากเป็นสะใภ้บ้านนี้จังเลยน้า~"

"แหม ตระกูล 'เคลย์บอร์น' เชียวนะ หน้าตาดี หล่อ รวย เรียนเก่ง เพอร์เฟกต์ชะขนาดนี้ ใครๆ ก็อยากเป็นสะใภ้กันทั้งนั้นแหละกกก"

"แต่ยกเว้นพี่คนโหดนะ รายนั่นคงไม่มีใครอยากเป็นแฟนด้วยแหงๆ คนอะไรโคตรจะน่ากลัวเลย"

"อื้ยยย แกจะพูดถึงเขาทำไม ขนฉันลุกชูเลยเนี่ย"

"แหม ก็มันน่าเสียดายนี่นา เป็นพี่น้องกันแท้ๆ แต่กลับดูผ่าเหล่าซะ

ขนาดนั้น นี่ฉันเคยได้ยินว่าเขาจัดการกับพวกผู้หญิงที่มาตามตื้อน้องๆ จน
ยัยพวกนั้นร้องไห้ฟูมฟาย ถึงกับต้องยกมือร้องขอชีวิตเลยนะ ฉันว่าชาวสื่อ
เรื่องที่ชาวเขามีด้วยมือเปล่าจะต้องเป็นจริงอะ แล้วไหนจะเรื่องี่..."

"อะแฮ่ม!"

"!!!"

ผมกระแอมขัดจังหวะอย่างทนไม่ไหวจนยัยผู้หญิงสองคนที่เอาแต่
ทุบตีบิณทาในระยะเผาขนถึงกับสะดุ้งเฮือก วินาทีที่พวกเธอหันมามองผม
ที่ยืนอยู่ด้านหลังไบหนาก็พลันซัดเสียงรวากับเหินผี ดวงตาเบิกกว้างเป็น
ไขไดโนเสาร์

"พวกเธอแอบถ่ายรูปน้องฉัน!"

ผมตวาดลั่นด้วยเสียงทุ้มต่ำน่ากลัว พร้อมแผ่วรังสีอำมหิตออกมาจน
อีกฝ่ายถึงกับตัวสั่นสะท้าน ทรวดลบลงไปในกองที่พื้นรวากับแข้งขาอ่อนแรง
เสียคือๆ ไบหนานี่ซัดเสียจนดูไม่ได้

"อีก พะ...พะ...พีซีไฟร์" ยัยผู้หญิงสองคนพยายามพูดแก้ตัว แต่
ด้วยความกลัวหรืออะไรก็ตามจึงทำให้เสียงที่เปล่งออกมาฟังแทบไม่รู้เรื่อง
ยิ่งฟังก็ยิ่งน่าหงุดหงิด นัยน์ตาสีอำพันของผมหรือล่งจับจ้องมองพวกเธออย่าง
เกรี้ยวกราด "คะคะคะ...คือว่าพวกเรา..."

"..."

"พวกเรา..."

"ฉันไม่ต้องการคำแก้ตัวของพวกเธอ!" ผมตวาดลั่นออกไปอย่างดุตัน
ไม่ฟังคำแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น ดวงตาฉายแวววาวโรจน์รวกับจะพุ่งไฟออกมา
ให้ได้ "ฉันได้ยินคำพูดทุกอย่างของพวกเธอแล้ว หึ กล้าตีนกันนะ ถึงขั้นที่
จะเอารูปน้องฉันไปหากิน"

"TOT!!"

"เอากล้องของพวกเธอมา"

"กะ...กล้อง" พวกเธอสองคนสะดุ้งโหยง ลนลานยิ่งกว่าเดิมและกอด
กล้องถ่ายรูปเอาไว้แน่นรวกับเป็นสมบัติล้ำค่า "...กล้องของพวกเราเหอะคะ"

"ก็เออดี!"

ผมสวนกลับพร้อมขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิมด้วยความรำคาญใจ ขึ้นยัยสองคนนี้ยังทำตัวซุกซนอีกสักนิด ผมจะจับหักคอเอาไปจุ่มน้ำฟริกกินซะเลยยัย!

"ตะ...ได้กะ! เอาไปเลยค่า"

ฟุบ~

ในที่สุดพวกเธอก็ยอมส่งกล้องถ่ายรูปมาทั้งสองกล้องด้วยสีหน้าอวยากรองให้เต็มกลืน แต่ผมไม่สนหรอก ไม่รู้สึกเห็นใจอะไรเลยสักนิด ผมรับและกดเปิดกล้องดูรูปภาพที่ถูกถ่ายไว้ เห็นว่ามีรูปแอบถ่ายชีวันเยอะมาก ให้ตายเถอะ มีเป็นร้อยๆ รูปเลย แถมมีรูปที่ชีวันยืนอยู่ตรงหน้าต่างในห้องของตัวเองบนชั้นสองแล้วกำลังถอดเสื้อด้วย ยิ่งดูรูปที่ถูกแอบถ่ายไปเรื่อยๆ อารมณ์ของผมก็ยิ่งคุกรุ่นมากขึ้นจนแทบระเบิด มันเป็นสิ่งที่ไม่น่าให้อภัยสุดๆ

ฟึบ~

ผมจับพลิกกล้องเปิดช่องสลับเมมโมรี่การ์ดแล้วดึงมันออกมาจากกล้องถ่ายรูปทั้งสองเครื่อง ท่ามกลางสายตาดันตระหนกของยัยผู้หญิงสองคน ไม่มีใครกล้าพูดหรือร้องห้ามอะไรออกมาสักคำ พวกเธอยังคงนั่งอยู่กับพื้นในสภาพตัวสั่นไม่หยุด เมื่อได้เมมโมรี่การ์ดแล้วผมก็โยนกล้องถ่ายรูปกลับคืนไปด้วยความปราณี ส่วนเมมโมรี่การ์ดสองอันที่อยู่ในมือเธอ...

กรือบ!

หิ แ่ออกแรงนิดหน่อยมันก็หักออกเป็นสองท่อนคามือผมแล้ว

"!!"

ยัยผู้หญิงสองคนดูช็อกมากที่เห็นเมมโมรี่การ์ดของตัวเองไปสวรรค์ ผมวัดสายตามกริบจ้องมองพวกเธอเขม็งอย่างคาดโทษ

"ถ้าครั้งหน้ายังเห็นพวกเธอมาตามถ่ายรูปพวกน้องๆ อีก ฉันจะ..."

...เรียกด่ารวจ

ผมตั้งใจจะพูดแบบนั้นออกไป แต่จู่ๆ ก็มีความคิดบางอย่างแล่นเข้ามาในหัวเสียก่อนจึงรีบปรับเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่อย่างนึกสนุก

"ฆ่าพวกเธอ"

"!!!"

11

"ค่อยๆ ทรมานอย่างช้าๆ จับถลกหนัง...เลาะกระดูก...เสร็จแล้วก็โยนให้หมากิน...หึหึ"

ผมพูดด้วยน้ำเสียงกดดันยิ่งกว่าเดิมพร้อมแสร้งยิ้มน่ากลัวเลียนแบบคนร้ายโรคจิตที่อยู่ในหนังเรื่องที่เคยดูไม่สิ...ถึงผมไม่ต้องเลียนแบบก็น่ากลัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

"TOT!!"

ยัยผู้หญิงสองคนนั้นฟังแล้วก็ถึงกับมองผมอย่างตกตะลึงพริ้งเพริดตาโต อ้าปากค้าง เหงื่อผุดออกมาเต็มหน้าจนเปียกชุ่ม สักพักก็ร้องให้น้ำตาไหลพรากๆ พากันยกมือไหว้ร้องอ้อนวอนขอชีวิต ผมเห็นแล้วเกือบหลุดขาหวังว่ามันจะได้ผลนะ...

แต่ถึงไม่ได้ผลอย่างน้อยในสองสามวันนี้พวกเธอคงไม่กล้าย่างกรายมาให้ผมเห็นหน้าแน่นอน

ขยับ~

ผมไม่อยากเสียเวลาอะไรกับผู้หญิงสองคนนี้อีกแล้ว พอมองด้วยสายตาเย็นเยียบเป็นครั้งสุดท้ายผมก็สะบัดหน้าก้าวเดินฉับๆ เปิดประตูรั้วเข้าบ้านตัวเองไปโดยไม่สนใจเสียงร้องไห้ฟูมฟายของสองคนนั้นแต่อย่างใด อ้อ แล้วที่พูดไปตะกี้ก็แค่ล้อเล่นนะ ไม่ได้โรคจิตขนาดนั้น กรุณาอย่าคิดว่าผมจะทำแบบนั้นจริงๆ ละ คือผมแค่ขูให้พวกเธอกลัวจะได้ไม่มาแอบถ่ายุบพวกน้องๆ อีกรึที่เท่านั้นเอง

แต่ช่างเถอะ!

แก้ตัวในใจก็ไม่มีใครได้ยินอยู่ดี ยังไงในสายตาของคนอื่นก็มองว่าผมเป็นคนน่ากลัวอยู่แล้ว หิ ผมคือ 'ซีโฟร์' เชียวนะ บางทีคุณอาจได้ยินเรื่องความน่ากลัวของผมจากยัยผู้หญิงสองคนเมื่อครั้งที่ถูกผมทำให้ร้องไห้จ้าก็เป็นได้ แต่ผมก็ไม่แคร์หรอก ให้ผมดูเป็นคนโหด เป็นคนน่ากลัว เป็นคนที่ไม่สมควรเข้าใกล้ล่ะดีแล้ว จะได้ไม่มีใครมายุ่งุ่นวายกับผมและพวกน้องๆ ที่อยากใช้ชีวิตแบบสงบสุขและเรียบง่าย

ฟ้าวาว~

"!!"

แต่เอ้ ขณะที่ผมเปิดประตูและก้าวเดินเข้ามาในบ้านเหมือนจะมีตัวอะไรสีดำๆ บินโฉบผ่านไปแวบๆ นะ ผมหรีตาจ้องมองแต่กลับไม่พบเจอสิ่งผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น

หวับๆ

มองทางซ้ายก็ไม่เจอ...

มองทางขวาก็ไม่มี...

แก๊ว๊กๆ

นอกจากได้ยินเสียงชนชนหัวลูกของอะไรบางอย่าง

"..."

ด้วยความไม่ไว้วางใจจึงทำให้ผมยังไม่ไปไหน ยืนนิ่งกวาดตามองไปรอบๆ สัมผัสทุกอย่างพุ่งเป้าไปที่สิ่งลึกลับนั้น และ...

ฟั๊บๆ

ผ่างงง~~!!

OMG!!

ปาดดด ผมเห็นมันแล้ว! แมลงสาบตัวสีดำที่ใหญ่แบบโคตรฟอโคตรแม่เลยครับท่าน! แถมมันยังกางปีกบินฟั๊บๆ ร่อนเป็นเครื่องบินผาดโผนไปรอบๆ ก่อนจะพุ่งตรงมาที่หน้าผมราวกับล็อกเป้าหมายไว้แล้ว

คำถามคือ...

ทุกคนคิดว่าผมควรทำยังไงกับแมลงสาบตัวนี้ดี

A ฆ่าแมลงสาบด้วยมือเปล่า

B ชวนมันไปกินชาบู

C กางแขนรอมันบินมาเกาะหน้าด้วยความรัก

D เฉยๆ มันก็แค่แมลงสาบ

ใช่...ผมอยากจะคิดเหมือนซ้อยส์ D

ถ้าไม่ติดว่าสิ่งมีชีวิตที่ผมเกลียดและหวาดกลัวมากที่สุดในโลกมีอยู่สองอย่าง

อย่างแรกคือหนอน...

และอย่างที่สองก็คือแมลงสาบเนี่ยแหละ!

13

ฟ้าวาว~

"ย้ากกกกกก"

ผมร้องเสียงหลงออกมาลั่นบ้าน สารอะดรีนาลินหลังไปทั่วร่างกาย จนหัวใจเต้นรัวเร็วด้วยความระทึกขวัญ หน้าซีด ปากสั่น แข็งขาอ่อนแรงด้วยความกลัวสุดขีด ขนตัวนี้ลุกไปหมดแล้วว และจังหวะที่แมลงสาบบ้านั้นกำลังจะเกาะหน้า ผมก็ใช้สติที่มีอันน้อยนิดสั่งให้ร่างกายเบี่ยงตัวหลบแมลงสาบบ้านั้นที่พุ่งเข้ามาได้ทันหวุดหวิดเส้นยาแดงผ่าแปด แต่ไม่ทันได้วางใจแมลงสาบบ้านั้นก็...

ป๊าๆๆ

บินตีโค้งแล้วพุ่งตรงมาที่ผมอีกครั้ง!

ไฉ่@!\$%*%!!! (ซีโฟรีสติแตก)

ผมร้องลั่นบ้านแล้ววิ่งวนไปมาเพื่อหลบแมลงสาบตัวนั้นเหมือนหนูสติแตก จนกระทั่งมีใครบางคนเปิดประตูพุ่งพรวดออกมาจากห้องนั่งเล่นด้วยความไวแสง ก่อนจะถอดสลিপเปอร์ที่สวมอยู่ออกมาหนึ่งข้าง และ...

ป๊า!

ใช้สลิปเปอร์ฟาดเข้าไปที่ตัวแมลงสาบที่บินร่อนอยู่อย่างจิ่ง มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ผมเห็นแมลงสาบตัวนั้นกระเด็นไปกระแทกกับผนังบ้าน มันสะบัดหนวดอย่างมึนงงและเตรียมบินอีกครั้ง

ป๊าๆๆ

เป็นความโหดร้ายที่ยมทูต...หรือก็คือซีวัน ไม่ยอมปล่อยให้แมลงสาบตัวนั้นเชิดหน้าชูตาอีกต่อไป หมอนั้นใช้รองเท้าฟาดหลายทีจนมัน xx และ xxx อี๊ยยย ภาพมันโหดร้ายเกินไป อย่าให้พูดเลย ผมจ้องมองภาพอันแสนน่าสยดสยองด้วยความรู้สึกหนึ่งหัวชาวาบ หน้าซีดเผือด ตัวแข็งทื่อ แถมยังเผลออ้าปากค้าง

ลึกๆ ในใจนึกสงสารแมลงสาบตัวนั้นอย่างบอกไม่ถูก...

อือ เห็นทีพรุ่งนี้ผมคงต้องตื่นแต่เช้าเพื่อทำบุญเสียแล้วสิ อย่าได้จองเวรจองกรรมกันเลยนะ

"..."

ชิว้นไม่พูดอะไรสักคำนอกจากจัดการเอาซากแมลงสาบไปทิ้งถังขยะ
ก่อนจะหันมาเหลือบมองผมด้วยสายตานิ่งเฉยอย่างคาดเดาอารมณ์ไม่ได้
สักพักก็เดินเข้าห้องนั่งเล่นไปแล้วปิดประตู

บ๊ิง...

เอ๋ม ถ้าให้เดา บางทีชิว้นคงรำคาญเสียงร้องไวววายของผมก็เลย
ออกมาจัดการกับแมลงสาบนั่นให้ละมั้ง

ซาบซึ่งใจจัง...

เอาเป็นว่าน้องชายคนเล็กของผมก็มีนิสัยแบบนี้แหละ นิ่งๆ เงียบๆ
ไม่ค่อยพูดอะไร เป็นคนที่เดาอารมณ์ยากสุดๆ (แถมยังเปลี่ยนชื่อตัวเองจาก
'ชิว้น' เป็น 'ชิวาน' ด้วย แต่ผมก็ยังเรียกน้องด้วยชื่อเดิมนั้นแหละ) ส่วนชีนายน้อง
ชายคนกลาง...รายนั้นค่อนข้างปลื้มใจมาก บ้านช่องก็ไม่ค่อยกลับ อยู่ๆ ก็
โผล่มา อยู่ๆ ก็หายไป โดยรวมแล้วนิสัยอินดี้เหลือเกิน

แอตดด~

"พี่สี่พร"

โอ๊ะ แล้วระหว่างที่ผมกำลังนึกถึงนิสัยแปลกๆ ของน้องชายสองคน
ชิว้นที่หายเข้าไปในห้องนั่งเล่นก็เปิดประตูแล้วยื่นหน้าออกมาเพียงครึ่งเดียว
พร้อมกับเรียกชื่อผมด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยมาก

"หะ...หือ"

อาจเป็นเพราะยังช็อกอยู่กับฉากสะเทือนใจที่เห็นแมลงสาบถูกฆ่า
ต่อหน้าต่อตา ผมจึงตอบน้องไปแบบนั้นด้วยใบหน้ามึนๆ เหวอๆ

"ชั่วว่ะ"

เอ๊ะ...

"หิว"

"..."

"..."

บ๊ิง...

ชิว้นผละหน้ากลับเข้าไปในห้องพร้อมปิดประตู ทุกอย่างตกสู่ความเงียบ
อีกครั้ง โอเค...ผมควรตีสติตัวเองแล้วรีบไปทำกับข้าวมือเย็นให้เจ้านาย

15

เอี้ย น้องชายรับประทานก่อนที่หมอนั้นจะโมโหหิวแล้วเอาซากแมลงสาบ
มาโยนใส่ผมหัดดีกว่า แค่นี้ก็สยองแล้ว บรี้อออ

ฟุบ~

ว่าแล้วผมก็รีบก้าวเดินไปที่ห้องครัว เอาของที่ออกไปซื้อวางไว้บน
เคาน์เตอร์ จากนั้นก็เปิดตู้เย็นมองดูวัตถุดิบที่อัดแน่นอยู่ในนั้นพลาง
นึกเมนูที่จะทำ

เอาไงดี...

ผมครุ่นคิดอย่างหนัก เมื่อตอนเช้าถามความเห็นซีวันแล้วว่า 'เย็นนี้
กินอะไร' ซึ่งซีวันก็ตอบกลับมามีใบหน้านิ่งๆ...

'อะไรก็ได้'

'งั้นต้มยำทะเลดีไหม'

ผมถามกลับอีกครั้ง ซีวันมองหน้าผมนิ่งๆ เหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลง

'ไม่เอา'

'อืมมม งั้นทำกุ้งทอดกระเทียมที่นายชอบดีไหม'

'เบื่อแล้ว'

'...'

'...'

'แล้วเย็นนี้กินอะไรดี'

'อะไรก็ได้...'

ว้อททท อะไรก็ได้นี่คือ!? ผมนี้แทบกุมขมับตัวเองกับคำถามโลกแตกนั้น
แต่ช่างเถอะ ถ้าผมทำอะไรไปน้องๆ ก็ต้องกินอยู่ดี

โอเค งั้นทำต้มยำกุ้งน้ำข้นกับหมูหวานแล้วกัน!

เมื่อได้เมนูในใจแล้วผมก็หยิบวัตถุดิบที่ใช้ทำออกมา ยังไงอาหารทำเอง
ก็สะอาดและปลอดภัยที่สุดแล้ว ไม่ต้องกลัวว่าผักจะล้างไม่สะอาดหรือว่า
จะมีซาแมลงสาบแถมมาด้วย

ฉับๆ

คลุกๆ

ผัดๆ

ใช้เวลาไม่นาน ผมก็ทำตั้มยำกุ้งน้ำข้นกับหมูหวานออกมาได้อย่าง
เรียบร้อยสวยงาม ส่วนเรื่องรสชาติไม่ต้องกังวลไป รับรองว่าต้องอร่อยแน่
ในเมื่อกว่าจะมาถึงจุดนี้ผมใช้เวลาฝึกฝนฝีมือและเรียนรู้วิธีทำอาหารมา
ตั้งแต่อายุสิบห้า เนื่องจากพ่อกับแม่ต้องบินไปทำงานที่ต่างประเทศบ่อยๆ
กว่าจะกลับก็หลายเดือน แต่มักกลับมาไม่นานเท่าไรก็บินไปต่างประเทศอีก
ดังนั้นผมที่เป็นพี่คนโตจึงต้องรับหน้าที่ดูแลเรื่องภายในบ้านไปโดยปริยาย
และไม่ใช่แค่เรื่องทำอาหารนะ...ผมทำทุกอย่างไม่ว่าจะซักผ้า ล้างจาน
ทำความสะอาดบ้าน บลาๆ แม้ว่าพ่อกับแม่คิดจะจ้างแม่บ้านแต่ผมก็ปฏิเสธ
ผมมีความสุขที่ได้ทำ มีความสุขที่ได้ดูแลน้องๆ มอบความรักและสร้าง
ความครื้นเครงให้กับบ้านหลังนี้แทนพ่อกับแม่ที่ไม่ค่อยมีเวลาให้...

...

...

ก็แค่นั้นแหละ

มันคือหน้าที่ของ 'พี่ชายคนโต' อย่างผมอยู่แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

17

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625062.html>